

ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Ἦρθεν ἔχτὲς ἡ ἑταίρα ἡ καλεσμένη,
Ἄπ' τῆς παντοτινῆς χαρᾶς τὰ μέρη,
Στὸ πλούσιο δείπνο ποῦ εἶχαμε ἐτοιμάσει
Νέοι μαζί μεσόκοποι καὶ γέροι.

Τὰ πιὸ παλιὰ κρασιά ἦταν διαλεγμένα,
Μ' ὄλες τὶς πιὸ γλυκόχυμες δριπῶρες
Κι ἀρώματα βαρεῖα ἀπὸ τ' ἀνθογνάλια
Μυρῶναν τοῦ συμπόσιου τὶς ὄρες.

Ἐλπίζαμε πὼς τὸ τρελλό μας γλέντι
Θὰ μπόρεια τὴν ἑταίρα νὰ μεθύση,
Πιστεύοντας τῆς μάγισσας τὰ λόγια
«Ὅποιος τὴν ἀπολάψη θὰ εὐτυχίση!»

Μ' αὐτὴ μ' ἓνα μονάκριβο φιλί της
Ἐνάγκασε ὅλους κ' ἔφυγε μακριά μας,
Καὶ μοναχὰ τοὺς νάρδους μαραμένους
Βρήκαμε τὸ πρωῖ γιὰ συντροφιά μας.

ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΣ

Ἀκοῦστε κάποιον τυμβωρύχου
Ποῦ ζοῦσε τὸν παλιὸ καιρὸ,
Γι ἀληθινό, γιὰ παραμῦθι,
Ἐν' ἄθλο τολμηρό:

«Μπῆκα κρυφὰ στὸ κοιμητῆρι,
Μιὰ νύχτα, λέει, σκοτεινὴ
Ποῦ ὅλοι ἦταν στὸ βαθύ τους ὕπνο,
Νεκροὶ καὶ ζωντανοί.

Κι ἀνοιξα πλούσιας γρηᾶς τὸν τάφο
Ποῦ εἶχαν σκεπάσει τὸ πρωῖ,
Κ' ἐπῆρα ὅ,τι εἶχε γιὰ στολίδι
Τὸ ἀναίσθητο κορμί.

Κ' ἔτρεξα εὐτὺς τὴν ἄλλη μέρα
Νὰ δώσω τὰ χρυσαφικά,
Σὲ μιὰ σεμνή, φτωχοῦλα κόρη,
Νὰ κάνη τὰ προικειά.»

ΤΕΧΝΙΤΗΣ

Είπε ὁ τεχνίτης σὴν ἀνατολή:

«Ἐχω ἓνα φῶς μέσ' στὴ ψυχὴ μου,
 Νοιώθω βαθειὰ πὼς εἶνε φῶς·
 Πότε ἢ χαρὰ τὸ φανερώνει
 Καὶ πότε ὁ πόνος μου ὁ κρυφός.

Οἱ ἀγέρηδες δὲ μοῦ τὸ σέβουν
 Μὲ λύσσα κι ἂν φουσομανᾶν·
 Πιστὲς τριγύρω του ἐστιάδες,
 Τὰ αἰσθήματα, ὄλο κι ἀγρουπνᾶν.

Παίρνει τὴ δύναμη ἀπ' τὸν ἥλιο
 Ποὺ μέσα μου φεγγοβολᾷ
 Καὶ μέσ' στῆς τέχνης τὸ βασίλειο
 Χύνει τὴ λάμψη του ἀπαλά.»

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Κ' εἶπε ὁ τραγουδιστὴς στὴ δύση:

«Ἦρθανε λάμιες καὶ μοῦ κλέψαν
 Μιὰ νύχτα τὸ γλυκὸ βιολί
 Κι ἄλλα στοιχεῖα ἀπὸ πέρα,
 Τὴ φλογέρα.
 Καὶ τὸ τραγοῦδι νὰ λαλῇ
 Ἐπόμεινε ἡ φωνή.
 Κ' ἦρθαν νεράϊδες μιὰ βραδυνὰ
 Νὰ μὲ μαγέψουν,
 Νὰ τὴν κλέψουν.
 Μά ἦταν βαθειὰ βαλμένη,
 Φυλαγμένη.
 Καὶ τώρα τραγοῦδᾷ
 Παίονοντας χάρη
 Ἐπ' τὸ φεγγάρι.»